

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια του «Κόμητος Μοντεχρήστου»)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στὸ Παρότι, στὸ Κακοργιούσιον κείο τοῦ Σηκουάνα, διεξήγεται ἡ δίκη τοῦ Βενέδεττο Καθαρίνης, νεαροῦ κακούργου, πλοστογράφου καὶ κλπ. Ὁ καπογράψυμενος εἶναι βέβαιος ὅτι τῇ καταδίκασθη ὡς θνάτῳ. Κι' ὅμως κάποιος ἀδρότος προστάτης κατερρόθνει νὰ τὴν γάση ἀπὸ τὴ λαιψήδον. Καταβιάζεται ἐτοῖ σὲ Ιούδαιο δεσμῷ καὶ μεταφέρεται στὶς φυλακὲς, δην ανακαλύπτει σκοτεινὰ μυστήρια γύρω του. Καποῖος φέρεται στὶς φυλακὲς, δην ανακαλύπτει σκοτεινὰ μυστήρια γύρω του. Καποῖος φέρεται γι' αὐτὸν, κάποιος ἔχει αναλάβει νὰ δένει σ' αὐτὸν τὴν δίκην σὲ οἰνοφέρεται γι' αὐτὸν, κάποιος ἔχει αναλάβει νὰ δένει παρουσιάσθηκε δὲ μυστηριώδης αὐτὸν διθυράστος; Καὶ γιατὶ στὴ δίκη δὲν παρουσιάσθηκε δὲ σπουδαιότερος μάρτυς, δὲ Κόμης Μοντερήστος, δὲ τρομερός, δὲ πανισχυρός, δὲ έδικητικός, δὲ σκορπίσας γύρω του, γιὰ νὰ έδικηθῇ τοὺς ἔχθρούς του, ἐρεπτικαὶ καὶ συφρόες; Τι ἀτέγγειν δὲ Κόμης Μοντερήστος; Γιατὶ χάρηται ἐτοῖ δι-ξειρῶν αὐτὸν τὸ Παρότι; Επέθενται δὲ η ἑτοιμάζεται νὰ συνεχίη τὸν στιλρό καὶ δύνονται δύναντα του; ... Πόσα μυστήρια, ἀλήθεια, μέσα στὸ σκότος τῶν μαστηρίων αὐτὸν, συνομιλῶν μὲντα κατάδικο, μυστηριώδη κι' αὐτὸν κι' ἀλλόκοτο... Ἀξαφονεῖ ἐπισκέπτεται τὸν Βενέδεττο στὶς φυλακὲς ἢ μπτέρα του, τὴν δηναὶ σανγκαρίζει, δὲν καὶ φορούντε πυνθανόμενο πέπλο. Κατορθώνει δὲ νὰ τὴν συγκινήσῃ, σκοπεύοντας νὰ τὴν ἔδικηθῇ καὶ νὰ τῆς ἄρμάξῃ τὴν περιουσία, καὶ τῆς ζηταει νὰ ξαναδιθωσάν, ἐνδὲ θάτον μεταφέρουν στὸ κάτεργο. Τὰ τῆς μεταφόρας αὐτῆς τῶν καταστίκων διηγεῖται τῷρα στὸ διευθυντή μιᾶς Παρισίους ἐφέμεροδις, τὸν κ. ντὲ Μπώσαν, δὲ διεισθελέμενος πρότερος Γρατσιέγ. Συγχρόνως ἐπισκέπτεται τὸν δέκτορα Δαρφιγιών, δοτις ινστράτει τὸν παράφρονα ἡδη καὶ ἐτοιμάζοντα τέως εἰσαγγελέας Βιλεφόρ, δὲ Μαξιλλιανὸς Μορέλ, προκειμένου νὰ τὸν ἀνακοινώσῃ ὅτι ή κόρη τοῦ Βιλεφόρ ζῇ! Μα κι' δὲ Βιλεφόρ προσθαίνει σὲ τραμακτικές ἀποκαλύψεις....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ιδού, κόρη μου, τά ληξιαρχικά ἔγγραφα τῆς γεννήσεως καὶ τῆς ἀληθινῆς καταγωγῆς σου.. Ἀπ' τὰ ἔγγραφα αὐτά, ξένα μπορεῖ νά διαβαστῇ εὔκολα, γιατί έχει συνταχθῆ σε ἀγγλική γλώσσα... Καὶ τὸ ἔγγραφο αὐτὸῦ θεωριῶνει, θτὶ δὲ γάμος τοῦ Ἰνδοῦ ἡγεμόνος Ναντία, μὲ τὴν πριγκήπισσα Νάγια—ἀδελφὴ τοῦ μαχαρισγιά Σιεστῆ Δάσολα—τελέστηκε στὸ Λονδίνο, καὶ στὸ προάστειο του "Ἐπιγκ-Φόστερ!.. Τὸν τέλεσε ἔνδειαρωμένος Βραχμάνος αἰχμάλωτος ἐνώπιον κι' ὅλων μαρτύρων κατὰ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1818... Ἡ πριγκήπισσα Νάγια ἦταν ἡ μητέρα σου, Βαλεντίνη μου. Κι' δὲ Ἰνδος ἡγεμών Ναντία, ὁ πατέρας σου!..

‘Η Βαλεντίνη στεκόταν κεραυνόπληκτη. Κύτταξε πότε τὸν πατέρα της καὶ πότε τὸν δόκτορα, μὲ σπαραγκτικὴ ἔκφρασι πόνου. Νόμιζε ὅτι ὁ πατέρας της εἶχε πάθει πάλι καμμιὰ κρίσι τρέλλας κι’ ὅτι παραδούγετο.

Ο δικαστικός όμιλος, έλεποντας τὴν ἀπερίγραπτη ταραχή της, βιάστηκε νὰ τὴν καθησυχάσῃ, λέγοντας μὲν ἐπιτηδέστεραι,

—Ο κ. ντέ Βιλεφόρδ λέγει την ἀλήθεια, δεσποινίς!..
—Δέν είναι μόνον αὐτό. κόρων ιουνίου έξιαν τρία

Βιλεφόρ. 'Ίδου και μιά έπιστολή άκομη... Μοῦ τὴν ἔγραψε
ἀπ' τὸ Γουάλιορ τῶν Ἰνδιῶν ὁ Θεῖος σου μαχαραγιᾶς Σιβά-
ζη, ζητώντας πληροφορίας γιὰ τὴ μητέρα σου καὶ γιὰ τὸ σύ-
ζυγό της...

— Καὶ ἡ μητέρα μου;... Ποῦ εἶναι ἡ μητέρα μου; τραύλισε ἡ
Βαλεντίνη.

—Πέθανε, μικρούλα μου... 'Επίσης κι' δε πατέρας σου...
Και πρό πολλών μάλιστα χρόνων!
—Όστε ταχύ!

—Ωστε σείς λοιπόν μὲ παραλάβετε;... Σείς μὲ σήσσατε;...
Κι' ἀφού σείς μὲ συναθρέψατε, γιατὶ δὲν θέλετε να πάτερα οὐδείς;... "Ο

πατέρα μου;... "Ω, πατέρα μου!... Πατέρα μου! τραύλισε ή νέα.

Συγχαριστώ, κόρη μου! Ψιθύρισε μὲ συγκίνησι ὀνέκφραστή στο διάλεκτο. Είστε καλή σαν ἄγγελος... Δέν μὲ καταριέστε, γιὰ τὸ κακό που σας ἔκαμα!... "Όχι δώμως, κόρη!... Δὲν ἔχω δικαιώματα στὸν γλυκό τίτλο τοῦ πατέρα!... Μου φανταστοῦσα τὴν παρήγοντα ψυχές μου παραμένειαν,

τητα τῆς παρθυρογρή γλυκού-
μεταπελείας... "Υπήρ-
χα ένας μεγάλος ένοχος, Βα-
λεντίνη!.. "Υπέρδα κακούργος!
Είμαι ο Κάιν!... "Η Έριννες
με κυνηγοῦν!.. Λησμόνης Θ-
μως, κόρη μου, κι" έμένα και
τὸ δινομό μου... Ζήσε εύτυχισμέ-
νη με τὸν ἀγνό Μαξιμιλιανό
σου!.. Καὶ σε σᾶς, κύριε Μο-
ρέλ, έμπιστεύομαι τώρα τὴν δύ-
γελική αὐτὴ ὑπαρξή!.. Τὴν ζειν
ήδη έμπιστευθή σε σᾶς, ένας

"Άλλος!...

Ανάσσαν με κόπο το δυστυχής γερών κι εξακολούθησε:
—Κι' θταν θά ξαναδήτε αύτὸν τὸν "Αλλον, τὸν σωτῆρα αὐτὸν
τῆς Βαλεντίνης, πέστε του τὸ έξῆς: "Οτι ἀν καὶ μὲ τιμώρησ
πολὺ σκληρά, πεθαίνω δύμως δάνσαγνωρίζοντας τὸ δίκαιο τῆς πε-
ιωρίας του!... "Εται νά πῆτε σ' αύτὸν τὸν "Αλλον.. "Ενωδ
τὸν υπεράνθρωπο κόμητα Μοντεχρήστο!... "Εσεῖς δέ, χρησιμέψθε
στὸ έξῆς γιὰ τὴ Βαλεντίνη καὶ στήριγμά της καὶ πατρίδα της
καὶ οἰκογένειά της.. Καὶ μήν ξεχνάτε ὅτι ή Βαλεντίνη σας είνε
συγχρόνας καὶ πριγκήπισσα Νάγια!... Κι' θταν συνεντηθῆτε
κακμιά φορά μὲ τὸν ἡγεμόνα θείο της—τὸν δόποιο γέλασα τότε,
λέγοντάς του ὅτι πέθανε ἡ ἀνεψιά του—παρασκαλέστε τον νά μὲ
συγχωρήσῃ!... Σταματήστε στὸ στόμα του τὴν ἔτοιμη νά ξε-
στομισθῆ ἐναντ' ον μου κατάρα!

"Επεισόδια στά γόνατα τώρα," διέτοιμοθάνατος παράφων. "Η συγκινήσεις της τραγικής σκηνής κ' ή άργη, μα τίσγουνη προσέγγισις του θανάτου, τὸν λύγιζαν." Εμπλεξε τὰ Ισχνά, τὰ διάφανης κιτρινάδας χέρια του και ψιθύρισε μὲν ίκεσία:

— Συγχωρείστε με, δύοι σας!... "Όλοι δύος πλήγωσα καὶ
ἔσασάνισα καὶ σπάραξα καὶ κατέστρεψα καὶ θυσίασσα στὸ θωμό^{τῶν}
τῶν ἐνόχων πόθων καὶ φίλοδοξιῶν μου!... Τόσο θεραίλιον,
ὑπῆρχα, ὅστε κι' δ σπλαγχνικός θεός ἀκόμη δὲν μὲ συγχώρει!
εισ!... Ιδού!.. Βρίσκομαι στὸ χειλός τοῦ τάφου μου πειά κι'
ὅμως μοῦ ξανάδωσε τὶς στιγμές αὐτές ολό τὸ λογικό μου, γά
να θεσσανιστῶ σκληρότερα!

Κανένας δὲν τολμούσε νὰ μιλήσῃ. Μιὰ θλιβερὴ σγωνία πλέζε τὰ στήθη ὅλων. Ἡ Βαλεντīνὴ ἔκλαιγε σιγαλά. Ὁ Βίλεφός ἔγνεψε νὰ τὸν στικώσουν πάλι δρθό, γιὰ μιὰ δυστάπη ἰκεσια πολικόπευε ν' ἀπευθύνῃ στὸν "Ψυστο". Ὁ Μαξιμιλιανὸς κι' ὁ Δαρειγνὺς ἔτρεξαν καὶ τὸν στήριξαν.

—Τώρα... ξαναμουρμούρισε μὲ φωιή σθησμένη, ἀφοῦ δλοὶ μὲ συγχώρησαν... Θέλω κι' ἔγώ νὰ συγχωρήσω κάποιον... 'Εκεῖ νον, στοῦ δποίου και μόνου σήμερα τρέχει τὸ αἴμα μου στὶς φλέβες; Κι' αὐτὸς εἶνε δι γυιός μου.. 'Ο Βενεδέττο!.. "Οσες φορές δις τώρα ψιθύριζα τὸ ὄνομά του, τὰ κατάβαθμα τῆς ψυχῆς μου ἀναστατωνόντουσαν ἀπὸ λύσσα... Είχε τολμήσει νὰ μού βρῃ καταμούτρα, τὴν περιφρόνησί του γιά τὰ ἐγκλήματά μου!.. Τώρα ὅμως τὸν συγχωρῶ... Είχε δίκηο... 'Εγώ μὲ τὶς δημίες μου, προκάλεσα ικαὶ τὸ κύλισμα τοῦ Βενεδέττο στὴν αγωγή!

Βόγγησε άπο πόνο ψυχικό δ Βιλεφόρ. Κι' έξακολούθησε:
--Ο Βενεδέττο!... Ο γιούς μου!... Ο μόνος Βιλεφόρ σήμερα στὸν κόσμο!... Που θέλησα νὰ τὸν σκοτώσω κι' ἔκεινον καὶ ξέφυγε!... "Ατιμος, κατάδικος, φριχτὸς ἐγκληματίας!... Κι' ή ἀφορμὴ τῆς κατάντειας του ήμουν ἔγω!... Όμως, ἔγω πειθῶν ώλεύθερος τώρα, ἐνῶ ἔκεινος παραδέρνει στὸ κότερον! "Ω, ἔλεος, Θεέ μου!... Σὲ συγχωρῶ, Βενεδέττο!... Συγχωρεῖ με κι' ἔσύ!... Λυπηθῆτε τον, κύριε εἰσαγγελεῦ!... Λυπηθῆτε τον, κύριοι!... Λυπηθῆτε τον, παιδιά μου... "Εχει μοχθηρή, κακοῦργο ψυχή, γιατὶ εἶνε σάρκα τῆς σάρκας μου, εἶναι παιδί μου!... Μᾶς ίσως δ οἰκτος κ' ή ἐπιείκεια σας πραδεῖ τη ιποιώδη ψυχή του!

— Ο κ. Φλαμπουάν ψιθύρισε ἐπίσημα:
— Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ ὑποβάλω αἴτησι χάριτος στὸν Θεόλε
ἄν δ κατάδικος Βενεδέττο φανῆ μεταμελημένος καὶ δεἰξῃ ἄμει
πτη διαγωγὴ στὸ κάτερογ! — Κι' ἔγω, ψιθύρισε.

κι εγώ, ψιθύρισε κ' ή Βαλεντίνη, θά πάρω έκει στην κόλασ-
του, έκει στό απικυρωτικό κελλή-
νις φυλακής του... Και θά τού-
τω λόγια έλπιδος, λόγια πα-
γηγορίας και συμβουλές στορ-
ικές κι' άδελφικές!...
όση ανάγκη ήθικου σπράγυα-
ος, δυστυχής!

— Έσεις!... Έσεις! «Ω, ω,
ούχαριστω, μικρούλα κου δυνα-
πέμένη! είπε με μιά σέχαση
προσπάθεια ο Βιλεσόρ. Ελά-

μίας, γενιαλαχ κι' εύγενεικής!.. Παρδομοια ἐπομένως είνε τὰ λό-
για σας κ' ἡ δρμές τῆς καρδιᾶς σας!.. Νά είστε εὐλογημένη,
ἀνεκτιμητή, μικρούλα μου!... "Α!... Θέε μου!.. Κύριε!...
Παντοδύναμε!..."
Κάτι σὸν όρανδ μούγκρισμα τοῦ ἔκοψε ἀξαφνα τῇ λαλιά.
Τὰ μάτια του ἄνοιξαν ἀπασία καὶ τὸ κεφάλι του ἔγειρε σὸν
παρόρθιο.

"Εδικόνδε!... Δαντές!... Μοντεχρῆστε!...
Ἄπό τὸ δνομα μόνον μπόρεσ νὰ τραυλίσῃ, ἔτσι σὰν στερνὸ
ψυχορρόγημα.
Κι' δ κύριος ντὲ Βιλεφόρ ἥταν νεκρὸς πειά.."

ΙΒ' ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

"Ἀν κι' δλοι πρόβλεπον τὸ θάνατο τοῦ δυστυχοῦς παράφρονος
κ' ἥσαν προετοιμασμένοι ψυχικῶς γιὰ μιὰ τέτοια τραγικὴ λύση,
τὸ ἄψυχο κορμὶ τοῦ τόσον ἔνδρου εἰσαγγελέως, ἀπαλμένο ἔκει μπροστά τους, φαινόταν σὰν νὰ
προσωποιοῦδε τὸ "Ἐγκλημα, τὴν Τρέλλα καὶ τὸν Πόνο!"

"Ο κ. Φλαμπουάν ἀρχισε νὰ δυστροπῇ τώρα γιὰ τὴ σύνταξι κ'
ὑπογραφὴ τοῦ πρακτικοῦ, τοῦ σχετικοῦ μὲ τὴν Βαλεντίνη. "Η-
τὸν νεκρὴ ἡ νέα αὐτή, σύμφωνα μὲ δλους τοὺς τύπους τοῦ νό-
μου, καὶ ἡ τωρινὴ νεκρανίασαι τὴν θεσαίωνταν μονάχα ἀπὸ
προφορικὲς μαρτυρίες!.. Τὸ ἐπίσημο Ληξιαρχεῖο τὴν εἶχε κη-
ρύξει νεκρὴ καὶ μόνον δυδ-τρεῖς ἐνδιαφερόμενοι τὴν ἀναγνώ-
ριζαν γιὰ ζωτανή!

"Κ' ὑστερα, τη σημαίνουν γιὰ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ Νόμου, αὐτὰ
τὰ ἔγγραφα; ἐπέμενε νὰ λέη δ εἰσαγγελεύς. Εἶνε γραμμένα σὲ
τὰ ἔγγραφα γλώσσα καὶ ἔκτὸς αὐ-
τῆς, δὲν ἔχουν ἐπίσης κανέναν
ἐπίσημο χαρακτῆρα ἐπάνω
τους!

"Δέν είνε καθόλου ἄγνωστας
ἡ γλώσσα των! διέκοψε τότε δ
Φρειδερίκος. Κι' ὅν δ πατέρας
μου τὸ ἐπιτρέπει, ἀναλαμβάνω
τὴ μετάφρασή τους!

"Ο κ. Δαρβίγνυ χαμογέλασε
—ἀφος τὸν ἔσωτο του νὰ χα-
μογελάσῃ—ἀπὸ πατρικὴ ὑπερη-
φάνεια. "Ἐγνέψει κατόπιν τὸν θεό-
ρυτικὰ στὸ γυιό του κι' δ
Φρειδερίκος ἐξακολούθησε:

"Σκοπεύοντας νὰ ἐπιδιώ
ἄργοτερα σὲ μακρυνές περιηγή-
σεις καὶ μάλιπα στὶς Ἰνδίες,
σύρνισα κι' ἔμαθα καλὰ τὴν
ἰνδικὴ γλώσσα!.. "Ἄσ συνταθῆ
λοιόν τὸ πρακτικό, ἀς περιλη-
φθοῦν σ' αὐτὸν ἡ δηλώσεις τοῦ
ἀπογόνου νεκροῦ κι' ἀς ἀναγρα-
φὴ ἐπίσης ἡ μετάφρασις αὐτῶν
τῶν ἔγγραφων!.. Καὶ τότε,
ὅτι θλεπέτε μεγάλες τὶς εὔθυ-
νες σὰς ἀκόμη, κύριε εἰσαγγε-
λεῦ, ἀναφερθῆτε στὸν κύριο ὑ-
πουργὸ τῆς Δικαιοσύνης, γιὰ νὰ λύση αὐτὸς τὸ ζήτημα!

Γιό τὸ σενόν καὶ φοιτισμένο μυαλό τοῦ κ. Φλαμπουάν, δλα α-
τὰ ἥσαν ἀλλόκοτα καὶ πρωτοφανῆ. "Ἐξακολούθησε νὰ διστάξῃ.
Μετόσον, ἡ δρεὶς εἶχαν κυλ σε ἐντεταξέν καὶ κόντευε χαρα-
γή πειά. Ή κούρασι ἀπὸ τὶς συγκινήσεις κι' ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια,
λύγισε τέλος τὴν δυστροπία καὶ τὴν ἀντίστασι τοῦ εἰσαγγελέως,

Παραδέχτηκε λοιπὸν νὰ συνταχθῇ ἀργότερα τὸ πρακτικὸ κι'
ἔφυγε γιὰ ν' ἀνταποθῆ. Ή Βαλεντίνη δὲν παραδέχτηκε νὰ ἐ-
γκαταλείψῃ τὸ λεύκανο τὸν δυστυχισμένου Βιλεφόρ.

"Ο θάνατος εἶχε διαπαύσει πειά τὴ μαρτυρικὴ ἔκεινη ὑπαρξί.
Τὰ συσπασμένα διαιρικῶς χαρακτηριστικά τοῦ ισχοῦ προσώπου
τοῦ Βιλεφόρ, εἶχαν πάρει τώρα τὴν ἀκινησία τοῦ μαρμάρου καὶ
τὸ χαλάρωμα τῆς αἰωνίας γαλήνης: Δὲν τυραννίστων πειά, ἀλλὰ
κοινότες...

"Η Βαλεντίνη, γονατιστή κοντά στὸν νεκρό, προσευχόταν δι-
αρκῶς. "Ήταν βαθειά θλιψιμένη. Μά κάτι τὸ ἀλλόκοτο συγχρή-
μα, ἔνοιωθε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς της, κάτι ποὺ δέν τὸ ξεκαθά-
ρισε ἀκόμη καλά, ἀπὸ σεβασμό πρὸς τὴ μνήμη τοῦ ἀψύχου κορ-
μοῦ, τὸ ὄπιον βρισκόταν ἀπλωμένο πλάτη της. "Ομως, δσο κι'
δέριστα νὰ τόνιωθε αὐτὸν τὸ ἀλλόκοτο αἰσθημα, δὲν μποροῦσε
Ναι, δὲν καταγόταν ἀπὸ τοὺς Βιλεφόρ... "Απ' τοὺς ἔνδρους ἔκει-
τους ντὲ Βιλεφόρ, οι δποὶοι τόσο εἶχαν βασανίσει τὴν οἰκογέ-
νεια τοῦ λατρευτοῦ της Μαξιμιλιανοῦ.. Καὶ ἡ ἐξακρίβωσις αὐ-
τοῖς συγκρατοῦσε δόμως ἀπὸ εὐλάβεια πρὸς τὸ τραγικὸ με-
γαλεῖο τῆς στιγμῆς!

"Όταν ἐμέρωσε καλά, ἥρθε νὰ τὴν ἀναζητήσῃ ἡ κυρία Ιου-
λία Ερβώ. Εἶδε τὴ Βαλεντίνη ἀφανισμένη ἀπὸ τὴν κούρασι κι'
πτώμα. Γιὰ νὰ τὴν πείσῃ, τῆς μιλήσε ἀρκετή ὥρα γιὰ τὶς ὑπο-
χρεώσεις τοῦ ἀτόμου στὸ μέλλον του καὶ στὴν ὑγεία του.

"Ἐχεις δ' κη, ἀγαπητή μου! εἶπε ἡ Βαλεντίνη. "Ἐσπασε δ-
κώς γιὰ πάντα ἡ ἀλυσίδα, ἡ δποὶα μὲ συνέδεε μὲ τὶς παλήες μου

διαταράσσεις... Κ' εἶνε φυσικό νὰ θέλω νὰ ρίξω τώρα, ἔνα τελευ-
ταῖο καὶ μακρὸ θλέμμα στὸν νεκρὸ αὐτόν, δ ὅποιος ὑπῆρξε δ
ἔσχατος κρίκος αὐτῆς τῆς ἀλυσίδας... Ναι, νοιάθω ὅτι δ δυστυ-
χης αὐτὸς μὲ ἀγάπηση πάντα, σὰν νὰ ἡμουσ ἀληθινὴ κόρη του...
Καὶ στέλνω στὸν "Ψυστό μιά εὐλαβῆ παράκλησι, γιὰ τὴ σωτη-
ρία τῆς πολυθασισμένης αὐτῆς ψυχῆς!..

"Εσκυψε κατόπιν στὸ πτῶμα τοῦ Βιλεφόρ κι' ἀκούμπησε μὲ
κατάνυξι τὰ χεῖλη της στὸ χέρι του. Τὰ δακρυσμένα μάτια της
νύμισαν τότε ὅτι τὸ νεκρὰ ὥχρα χεῖλη τεντώθηκαν ἐλαφρά ἀπὸ
ἔνα χαμόγελο ἀνέκφραστης ἐνδιαμονίας.

"Η Ἰουλία ὠδήγησε τὴν Βαλεντίνη στὴν αἴθουσα τοῦ κ. Δαρ-
βιγνύ. Κοντά τον στεκόντουσαν ἡ κόρη του Μαξιμιληνὴ κ' ἡ ἀ-
νεψιά του "Αντουανέτα, "Η πρώτη, ἀξιολάτρευτο πλάσμα, ἀδύ-
νατο δόμιας ἀπ' τὸ στηθικὸ νόσημα τὸ δποὶο επὶ τόσα χρόνια ἔ-
σκασε τὴν ὑγεία της, κύτταξε τὴ Βαλεντίνη μὲ ἀπειρη συμπά-
θεια καὶ γλυκύτητα.

"Μαγδαληνὴ μου, θυμᾶσαι τὴν παλαιά σου φύη Βαλεντίνη;
εἶπε δ κ. Δαρβιγνύ στὴν κόρη του, παρουσιάζοντάς της τὴν πε-
νθοφρεμένη νέα.

"Η δυδ φίλες δὲν εἶχαν διάγκη ἀπ' τὶς συστάσεις αὐτές τοῦ
καλοῦ δόκτορος. Ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν θερμά, γιατὶ
ποτὲ δὲν εἶχε ξεχάσει ἡ μιὰ τὴν δλλη.

"Σὲ λγο ἔφθασε κι' δ σύζυγος τῆς Ιουλίας, δ 'Εμμανουὴλ
Ἐρβώ. Καὶ κάθησαν δλοι τότε γύρω ἀπ' τὸ πατριαρχικὸ τρα-
πέζι τοῦ κ. Δαρβιγνύ, γιὰ νὰ φάνε.

"Η θλιψιμένη ἐκείνη συντροφιά, ἔχασε τότε προσωρινά τὴ θλι-
ψι της. Κ' ἡ παλαιές συμφορές ξεπήδησαν αὐθόρμητα ἀπ' τὶς ψυ-
χές τους. Πόσες διαμνήσεις!.. Πόσα πρόσωπα!.

"Η Ἰουλία Ερβώ, ἡ δλλοτε Ιουλία Μορέλ, ἡ κόρη τοῦ ἔφο-
πιστοῦ Μορέλ κι' ἀδελφὴ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ, τὴν δποὶα
ἔσωσε κάποτε ἀπ' τὸ θάνα-
το καὶ τὴν ἀπελπίσια ἔκει-
νος... ἔκεινος ποὺ λεγόταν
δῆθεν «Σεντάμπ π Ναύτης»
...δ κόμης Μοντεχρῆστος
δηλαδή!

"Ο Εμμανουὴλ Ερβώ, δ
σύζυγός της τώρα, δ ἀγαπη-
μένος της, δ παλαιός υπάλ-
ληπος τοῦ πατέρα της, ποὺ
διάθηκε μαζύ της τόσους
κινδύνους!...

"Η Βαλεντίνη, δ νεκρανα-
στημένη, ποὺ εἶγε σωθῆ κι'
αὐτὴ ἀπὸ τὸν κόμητα Μοντε-
χρῆστο!

"Κι' δ Δαρβιγνύ, ποὺ τόσο
εἶχε ὑποφέρει ἀπ' τὶς συμφο-
ρές τῶν ἀδικοκατατρεγμέ-
νων φίλων του κι' εἶδε δλους
τοὺς ἔνόγχους γύρω του νὰ
λυγίζουν ἀπ' τὴν τιμωρία
κείνου... τὸν κόμητος Μοντε-
χρῆστου!...

"Ψύσασε τὸ ποτῆρι του σὲ
μιὰ στιγμή, δ λευκομάλλης

δόκτωρ. Κ' εἶπε μὲ ζωηρὴ συγκίνησι:

"—Παιδιά μου... ναι, παιδιά μου!.. Επιτρέψτε μου νὰ σᾶς δώ-
σω αὐτὸν τὸν τίτλο, ποὺ τόσο μὲ συγκινεῖ... Πρὶν πιῶ στὴν ύ-
γεα σας, πρὶν πιῶ στὴν ύγεια μου... Θέλω νὰ προφέρω μὲ κα-
τάνυξι, ἔνα δνομα... Τὸ δνομα κάποιου, δ δποὶος εἶνε δ δημιουργὸς τῆς
εὐτυχίας δλων μας... κι' δ δποὶος εἶνε δ δημιουργὸς τὸ δνομα τοῦ εὐεργέ-
την μας... Θέλω νὰ προφέρων πρὸς τὸ δνομα τοῦ εὐεργέτην
του μας αὐτοῦ, πρὸς τὸν δποὶο ἡ ἀγάπη κι' δ σεβασμὸς δλων
μας επέριον νὰ εἶνε πάντα βαθὺς κι' ἀπεριόριστος!... Τὸν μαντεύ-
ετε ποιὸς εἶνε δ μεγάλος αὐτὸς ἀνθρωπὸς κι' εὐεργέτης μας;

"—Ο κόμης Μοντεχρῆστος! φώναξαν δλοι τότε, μὲ τὴν ίδια
φωνὴ καὶ μὲ τὴν ίδια λαχτάρα.

Μά καὶ τὴν ίδια ἐκείνη στιγμή, σὰν ἀπὸ σύνθημα, δ πόρτα
ἄνοιξε.

"Ο Αλῆς, δ σωτῆρας κι' ἀφωνιαμένος ἀκόλουθος τοῦ κόμη-
τος Μοντεχρῆστου, φάνηκε στὸ κατώφλι!

"Κ' ἐνῶ μιὰ κραυγὴ καταπλήξεως ξεπήδησε ἀπ' τὰ στόματα
δλων, ἔκεινος βάδισε ἀτάραχα πρὸς τὸν κ. Δαρβιγνύ κι' ὑπο-
κλίθηκε.

Χωρὶς νὰ πῆ λεξι—γιατὶ δ Αλῆς ήταν βουθός—έδωσε στὸν δό-
κτωρα ἔνων φάκελλο σφραγισμένο.

"Ο κ. Δαρβιγνύ, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι, ἀνοιξε τὸν φάκελ-
λο. "Ενα χαρτὶ μὲ τὶς έξης λίγες λέξεις, ὑπῆρχε στὸν φάκελλο
αὐτὸν:

"Ἐβλογημένοι ὅσιοι θυμούνται τὸ Θεό, στὶς στιγμές τῆς ἀτελπίσας
των... "Ἄσ τὸν παρακαλοῦν μὲ ἀγνῆ καρδιά, κι' ἀς εἶνε βέδαιοι διὰ
τῶν στελή ήνα προστάτη. Σᾶς συνιστῶ ὑπομονὴ κι' ἐπλίδα πάντοτε δ-

Τὰ χεῖλη τοῦ δόκτορος ἀλαφρότερεμαν, δσο διάθηξε τὶς λιγο-
στές ἔκεινες λέξεις φωναχτά. Κ' οι δλλοι τὸν ἀκουγαν μὲ ἵερη

γύρισαν δστερα τὸν κομιστὴ αὐτῆς τῆς παράξε-
νης ἐπιστολῆς. "Ηθελαν νὰ τὸν ρωτήσουν, ποὺ δρισκόταν δ κύ-
νος τοῦ κι' εὐεργέτης των, δ δποὶος έξακολουθοῦσε νὰ τὸν

...Είμαι ὁ Κάιν!... Η Εριωύες μὲ κυνηγοῦν!...

θυμάται καὶ νὰ φροντίζῃ γι' αὐτούς..

Μᾶ ὁ Ἀλῆς εἶχε γίνει ἀφαντός, ἐντωμεταέν!

— «Υπομόνη ἡ κὶ ἐλπὶ δασ»!.. ξαναμουρμούρισε πάλι δ. κ. Δαρβιγνύ.

Κι' ἀπλωσε τὰ χέρια του. Μᾶ παρευθύνει τὰ χέρια του βρέθηκαν οφιγμένα μὲ λαχτάρα, μέσα στὰ ἀπώλειαν ἐπίσης χέρια ὅλων!.. Ήταν σάν ἔνα εἰδός ἐπιστήμου δρκού ἀγάπτης ἀναμετάξι των κι' ἀφοιδώσεως σ' Ἐκεῖνον.. τὸν εὐεργέτη τους καὶ προστάτη τους..

— Παιδιά μου! ξανάπτε ό. κ. Δαρβιγνύ, διαν πέρας ή πρώτη ογκίνησης. Σὲ λίγες ἡμέρες θὰ χωριστοῦμε.. Μόλις ἐκπλήρωσε τὰ ὑστατα καθηκόντα μου πάνενται τοῦ νεκροῦ τοῦ κ. Βιλεφόρ, θὰ φύγω για τὴν Ἰταλία μὲ τὴν Μαγδαληνή μου... Η ύγεια της ἀγάπτης μου πάπτει νὰ γίνη αὐτὸ τὸ ταξεῖδι!

— Γιά την ἀγάπτην; εἴπε χαρούμενος δοκιμαστικός. Μᾶ κι' ἔμεις σκοπεύουμε νὰ ταξειδεύουμε γιὰ κει!.. Εγώ, ή Βαλεντίνη κι' δι παπτούμε της κι' Κούναρτιε!..

— Θά ρθοδημε κι' ἔμεις μαζύ σου, ἀδελφέ μου! εἴπε χαρούμενη η Ιουλία.

— Ρωσιά!.. Πηγαίνετε λοιπῶν δλοι σας κι' ἀφήστε μὲ ἔμεναν μονάχον ἔδω! πετάχτει κ' εἴπε μὲ προσποτοῦ παράπονο ό Φρειδερίκος Δαρβιγνύ. Δέν πειράζει δύκας, γιατὶ θέλω νὰ προστιμασθῶ γιὰ τὸ μεγάλο ταξεῖδι μου στις Ἰνδίες.. Πολὺ σύντομον διὰ φύγω γιὰ κει!

— Μᾶ τότε, θέλοντας καὶ μή, θὰ ρθῆτε στὴ Μασσαλία! εἴπε ό Μαξιμιλιανός. Ἀπό κει διέπιστατε σὲ πλοιό, τὸ διόπιο ἐκτελεῖ τὴν ουγκοινώνια μὲ τὴν Ἀνατολή!.. Μήνη ξέχαστε λοιπόν, νὰ ρθῆτε καὶ νὰ μάς ἀποχαιρετήσετε.. Γιατὶ πριν νὰ πάμε στὴν Ἰταλία, θὰ μενούμε δρκετές ἡμέρες στὴ Μασσαλία.. Η Βαλεντίνη, θέλετε, ἔδωσε ύπόσχει στὸν ἀτυχῆ Βιλεφόρ, διὰ τὰ πάνη δῆ καὶ νὰ παρηγορήσῃ τὸ γιού του ποι εἴλεν κατάδοκος.. Τὸν δυνυτχισμένον ἔκεινον Βενεδέτο..

Τὸ μέτωπα τοῦ δόκτορος συνηνίψατε ξαφνικά,

— Ο Βενεδέτο! μουρμούρισε. Δὲν έέρω, παιδιά μου, γιά ποι δόγμα ἀντριχιάζω, μόλις ἀκούωσα τὸ δύκαμα αὐτό!.. Μια μυστηριώδης πρωσιθήσις μου δέλει, διτὶ ἀκριβῶς στὸ δύκαμα αὐτὸν κρύθεται καπταίος στὸ δύκαμα αὐτοῦ κρύθεται καπταίος στὸ δύκαμα αὐτοῦ.. Ισως δικύνους ἔκεινος, γιὰ τὸν δόπιο μάς μιλησε δὲ κομπς Μοντεχρήστος στὴν ὀλγόδολη ἐπιστολὴ του!.. Ναι!.. Μού φαντεται διτὶ στὸ δύκαμα «Βενεδέτο» κρύθεται καπτελή καὶ μισος γιὰ μάς!

— Υποσχέθηκα! εἴπε μὲ γαληνία φωνὴ ή Βαλεντίνη. Πρέπει λοιπῶν νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ! Κι' δὲν τυχόδι μᾶς ἀπειλήσει καὶ διέχουρος στωτήρων μου θὰ μπαρέται νὰ μάς προστατεύσῃ..

— Οταν μπορεῖ καὶ δίνη ζωὴ στοὺς νεκρούς καὶ τοὺς θυάζεις ἀπ' τὸν τάφο τους, εἰνὲ ίκανός νὰ προστατεύῃ καὶ τοὺς ζωτανούς!

— Ολοι ξέκουψαν τὰ κερδάλια των μὲ κατάδυνι. Καὶ τὰ χειληνὸν ψιθυρίσαν τὸ μαγικὸν δύκαμον τοῦ εὐεργετεύοντων:

— Ο κόμης Μοντεχρήστος!.. Ο κόμης Μοντεχρήστος!..

— Η προστατεύομένη σκιά! Εκεῖνο υ, πλανιόταν τώρα ἐπάνω διὰ τὰ κεφαλία δόλων καὶ γέμεις τὴν ψυχή των μὲ ἐμπιστούμην κι' ἀσφάλεια γιὰ τὸ μέλλον..

...Η Ιουλία Έρβω.. Ο Εμμανουήλ Έρβω, πού διάθηκε μαζὺ της θύσιας κινδύνους!...

ἀπὸ μίσος ἐναντίον τοῦ Σανσέλμο, διὸ ποιός τόσο αἰχρά τὸν εἶχε εἰρωνευτή. Καὶ τινάζοντάς τον θίασα ὀπ' τὸ μανίκι, τοῦ εἰπεῖτο καρκιθώα:

— Ακούσει.. Μάνουν ἡ κορδούδιες πειά, Σανσέλμιο.. Θέλω νὰ μέθω τὴν ἀλλησία!.. Μέ τρέλλανες μὲ τὴν στιψη μυτεριφόρα σου.. Πρόδρομες τὶς συμφωνίες μάς!.. Θὰ μοῦ τῆς τί σκέπτεσαι ἀκριβῶς νά κάνης, ἀλλοιώς..

— Άλλοιώς; θά σὲ σκοτώσω σὰν σκύλο!.. Αναμεις ἐλπίδες στὴν ψυχή μου, τυρανήτης δημιουργὸς μὲ τὴ λαχτάρα τῆς ἐκπλήρωσες τῶν καὶ τῶν δοκιμάζω ἀπὸ σένα τὴν πιὸ πικρὴ ἀπογοήτευσι!.. Θά σὲ σκοτώσω!.. Τὶ διακινδυνεύω;.. Μονάχα τὸ κεφάλι μου!.. Μὰ καλύτερα ἡ λαμπτηδός, παρὰ αὐτὴ ἡ ἀντιφόροι κόλασι τοῦ κατέργυον!.. Τούλαχιστον, πατέθων αὖρον θά σ' ἐδικηθώ πρωτα!.. Αφοῦ θ' ἀνακουφιστῶ, λωνώντας σὰν σκουλήκι εσένα τῶν ἀτιμο προδόθη...

— Παραφέρεσαι, μικρούλι μου! εἴπε μὲ ἐκνευριστικὴ γαλήνη δ. σανσέλμο. Τὶ έγεις νὰ μοῦ κατηγορήσης, σὲ παρακαλῶ;

— Μὲ γέλασες οἰκτρά! μούγκρισε χαμπλόφων δ. Βενεδέτο. γιατὶ οι ἄλλοι ουγκαταδίκοι ἀρχίσαν νὰ προσέχουν τὴν ξεχωριστή του.

Ο Σανσέλμιο πήρα διδάφοι, σὲ παγερό σχεδόν υφος καὶ μουρμούρισε:

— Σὲ γέλασα;.. Πέρασε ή 24 Φεβρουαρίου;.. Οχι!.. Βλέπεις λοιπόν, διτὶ είμαι «εμπρόθεμος» ἀκόμη, διπος λένε κι' οι δικηγόροι!.. Αյας περάσει ή 24 Φεβρουαρίου, χωρὶς νάχουμε δραπετεύεσι τὸ τένε μὲ κατηγορήσης!.. Μά πρέπει προπονούμενας νὰ μοῦ ξεγηγήθης γιὰ κάτι: Μοῦ μιλησε περὶ κάπιους ἐκατομμυρίου!.. Μια λέξι είναι τὸ «εκατομμύριο» σου, δημοι!.. Πού δρίσκεται;.. Πλάσθε τό πάρομες;.. Πού θα δροῦμε αὐτὸ τὸ δωμόρφο πουλάκι, γιὰ νὰ μαδήσουμε τὰ φτερά του;

— Δηλαδή!.. έγώ πρέπει νὰ σοῦ τ' ἀποκαλύψω δλα.. νά μήν έχω πειά κανένα μυτικό ἀπὸ σένα.. ἐνώ μοῦ κρύθεις καὶ τὴν παραμικρότερη σκέψη σου!.. Είνε σωστὸ αὐτό; μουρμούρι-

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

σε διενέδεττο.

—Αγαπητέ μου, αποκρίθηκε δια σανσέλμο, σκέψου ότι από μένα έχαρτάται τό εκατομμύριό σου... "Αν τό θελήσω;... Τό πιάνεις!... Δέν τό θέλω;... Ποτέ σου δέν θά τό απολαύσης, μέτα κάποιας βαρειάς αύτοις οιδέρα πού έγεις στά πόδια σου!... Δόσε μου λοιπόν μερικές έξηγήσεις, χωρίς όλη διατύπωσι και παράλησης έκα μέρους μου, κι' όλα τελειώνουν!"

Ο Βενεδέττο, παρά τη δυσπιστία του, άναγκαστηκε νά παραδεχτή διτεί είλε γέραιο διάντροφός του. Μά φριχτός διασταύρωσης θασανίζει την ψυχή του... Τι άκριβές φοβόταν, δεν τό ήξερε κι' δύνατον. "Οστόσο, η άπλοτιά του τόν έκανε νά φθάται τούς πάντας και τά πάντα.."

—Διστάζει, όλετον! ξανάστε σαρκαστικά δια σανσέλμο. "Ισως νά μήποτε κιώλας αύτό τό μυστηριώδες εκατομμύριό σου!.. Βλέπεις λοιπόν, διτεί άρχιζον ή να δυσπιστώνεις τό δίκιο μου—κύριος!.. Πείσε με... Δώσε μου μερικές έξηγήσεις!.. Κ' υπέρση θά σου πώ κι' έγω πολλά τά διαφωτιστικά, σχετικώς μέτα τα προτερήματα του κυρίου Ροντίθουα!..."

Σώπασε λίγο. Ερίπεις ύπερτα μια ματιά στόν σκεπτικό Βενεδέττο και πρόσθεσε:

—Λοιπόν, θέλω νά είμαι τίμιο παιδιά έγω!.. "Έχεις κιώλας ψηφίθη την τόχη!.. Βλέπεις κάτι έκει κάτω;.. Έκει πού σου δείχνω μέτο τό χέρι μου!..

Καί τέτωνε συγχρόνως τό μπράτο του πρός την κατεύθυνση της κοντινής προκυμαίας.

Ο Βενεδέττο κύττασε. Δέν καταλάθαινε τίποτε ζημώς, από κείνο πότε έθλεπε και μουρμούρισε:

Ναί, θέλω ένος μεγάλου πλαιού, φορτωμένο μέτα ζημών.. μέτα διγκώδη κοινιάτικά δικό κορμούς δένδρων.. Συγκατάδικοι τά ξεφορτώνουν.. Δεσμοφύλακες παραστέκουν!.. Δέν θέλω ώστόσου τίποτα το ενδιαφέρον, ούταν τά συνηθισμένα πρόγραμμα!..

Τό μασδό σου έχει φυράνει! σάρκασε δια σανσέλμο. Δέν θέλω πίποτε τόπο άλλο;.. Δέν θυμάσαι τί σου έχω τή;.. Δέν σου ύποδειξα για ωστό μας στή δραπετεύσαι τόν κύριο Ροντίθουα!..

—Τόν ποντικό; ψιθύρισε έκθιμος δια σανσέλμο διενέδεττο. Καί τί θέλει έδω δι ποντικός!.. Καί πώς διάδιστο θά μάς θησηθή στη δραπετεύσαι μας!..

—Κύττασε πρώτα νά τόν δῆς κι' θέτερα θά σου πώ για τό ρόλο του στή δραπετεύσαι μας!.. Τό θέλεπεις;.. Έκει, έπάνω στούς κορμούς τόν δέλων;

Πραγματικά, στή κατεύθυνση ποδίσειν δια σανσέλμο, φανόταν κάτι τό μικρό και σκουρόχρωμο και στρογγυλό σάν τόπι. Αύτό τό τόπι ήταν άνεβασμένο έπάνω στούς δύγκωνεις έκενος κορμούς τόν ένων κι' έτρεγε δέξιά κι' άριστερά.. και σκαφάδωνα διώ κι' έκει.. μέτα διπλωτή εύκινησια!

Ήταν δι κύριος Ροντίθουα!

Καί τόν είγε έγνωρισε έπιτελους κι' διενέδεττο!

Ο Σανσέλμο άφοε μια στήμη τόν σύντροφο του στή θαθιάσια του άπωρια και κύττασε γύρω του προφυλακτικά. "Επειτα έσκυψε στό αύτη τό διενέδεττο και τόν είτε χαμηλόφωνα:

—Απορείς τη σημαίνει αύτο τό ποντικό πότε ούδεις;.. "Ακούσας λοιπόν: "Έδω είμαστε ήσυχοι τώρα.. Χάρις σήμη κακοκαιρία, οι κύριοι δεσμοφύλακες είνει τρυπωμένοι κάποιαν και ζεσταίνονται.. Κανένας δέν μάς έπιλεπτει.. Κύττασε τώρα νά δῆς τόθη κανά!..

Έθαλε διό δάχτυλό του δάναμόσια στά χελιά του και σφύριγμα. Τό αφύριγμα έκεινον και συνθηματικό αφύριγμα.. Τό αφύριγμα έκεινο, τό όποιο δάν και δέν ήταν δυνατό, ώστόσου έξικικες ζωηρά τόν άέρα.

Διδήτρια δευτερόλεπτα, θότερα αύτό τό συνθηματικό αύτό αφύριγμα, δι κύριος Ροντίθουα είλε φύγει κιώλας δήτ' τό πλαιο κι' αύτό τόν κορμούς τόν δένδρων καί.. θρισκόταν τώρα έπανω στά γόντα τόν κυρίου του!

—Εδγε, κουμπάρε μου! είλε δια σανσέλμο χαϊδεύοντας τή ράχη τόν νοημονεύσατόν τόν τρωκτικό. Είσαι πρόθυμος πάντα, στή σάλτηγγα τόν προσκλητηρίου!.. Στάσου τώρα νά δῶ, δάν φύλαξες καλά και τήν παρακαταθήκη, τήν δόπια σου έχω έμπιστευτή!..

Μουρμουρίζοντας τά δάλκοτα λόγια του δια σανσέλμο, έρριψε πάλι γύρω του μια προφυλακτική ματιά.

—Επειτα, έσκυψε στό ποντικό, παραμέρισε τίς κάπως πυκνές τρίχες τής κοιλιάς του κι' έλυσε αύτό κεί μια μικροσκοπική μετάλινη θήκη: Τήν διεκτίκηνη γιατί τη δραπετεύσεις «θάστις» τον άφων δυναμάδων οι κατάδικοι τού κατέργου, τό έργαλειο αύτό, τό όποιο θά δούμε δάμεσος πότε κάτω τί είνε και σε τί αρκείδως χρησιμεύει!

Ο Βενεδέττο έρριξε μια έκθαμβη ματιά σ' αύτό τό μικροπραγματάκι, τό όποιο μόδις είλε τό μέγεθος ένος νικέλινου

είκοσαδέπτου.

—Τί είνι αύτό; μουρμούρισε σέ λιγο.

—Ο Σανσέλμο έσκυψε στό αύτή του και τού έξηγησε άργα και σιγάσιλ:

—Αγαπητέ μου μικρό, δάν είνε οι κύριοι δεσμοφύλακες μιά φορά πονηροί, ήμεις, μερικοί-μερικοί κατάδικοι, είμαστε δέκα φορές πότε πανοδρυγοί!.. Μόδις μάς δέχονται στό κάτεργο, μάς ψώγην παντού... "Αν ήταν δυνατόν θά έγινερναν και τό τομάρι μας, γιατί νά δούμε μήπος κρύθεται τίποτε από κάτω του!..

—Ωτόσο, τόνς «θάστις» και συνά.. Δέν μπαροδίσα λοιπόν νά κρύμα τόν «θάστις» και συνά.. Καί τήν έκρυψε στή τρίχες τής κοιλιάς τού διεκτίκημο κυρίου Ροντίθουα, στεμένη έκει ώρασ και σιγάσιλ.. "Η «θάστις» κατή κλείνει μέσα στή ένα λεπτότατο άπαλεντο πριονάκι.. Τόσο δυνατό δώμα είνε και τόσο γρήγορο στή δουλειά του, και τόσο τά μικροσκοπικό άπαλεντα δύντια του είνε στερεά.. Ήστε.. αύτες ή χονδρές άλισθες, ή δεμένες γύρια στή στούντας άστραγάλους μας, πρινούνται σάν νά ήσαν από ζυμάρι, μέσα σέ λιγα λεπτά τής άρας!..

—Ο Βενεδέττο λαχάνιαζε.. Κι' δια σανσέλμο έξακολούθησε:

—Βλέπεις λοιπόν, δάν αύτοι οι διάφοροι κύριοι Ροντίθουα συμβαίνει-καμπιά φορά-νά είνε θοηθοί μας διεκτίκητοι!.. Εμείς τίποτα δέν κρατούμε: ούτε στής τσέτες μας, ούτε στής φαές τόν τόσο άπλων κουμουτσιών μέτα τά όποια μάς τώνυμον έδωμεσα!.. Τά έχει δλα δύμας έπάνω του δι κύριος Ροντίθουα μου κι' έτοι ήταν για μένα είνε τό ίδιο, χωρίς νά είνε δυντικών τόδιο καί τά για τους ήλιθιους δεσμοφύλακές μας!..

—Ο Βενεδέττο, τέλος, δέν μπρότες νά κρατήση ένα έκαρδιτο γέλιο.. Γελούσε, λαμποκοπούσε από χαρά κι' δανάσαινε μέναντοκούφισι τώρα..

—Ο Σανσέλμο έσκυψε πάλι στό άπομονετικό ποντικό του και στερέωσε δάναμεσα στής τρίχες τής κοιλιάς του πολύτιμη

θαστίγκα.

—Αύτό είνε δανάμα!.. Μά αύτό είνε θανάμα!.. ψιθύριζε τώρα σ διαφράγμα διενέδεττο.

—Πιστεύεις λοιπόν τώρα, άπιοτε θωμά; ρότησε σηγάλα κ' ικανοποιημένος δια σανσέλμο.

—Καί θέλεις πιστεύω.. "Ο κύριος Ροντίθουα μου έγγυασται γιατί δλα, τώρα!..

—Τίποτα δέν είδες ακόμα! ξανάπε δια σανσέλμο. Τά μισά προπετρήματα και τή μισή άξια τού ποντικού μου. Είδες δω τώρα!.. "Οταν θά ρήγη ή δραστικά έπιχειρήσεων μας, τότε θά δῆς και τά υπόλοιπα κατορθώμαστε του!..

—Ο Βενεδέττο ζόντας πειά σέ απολαυστικές στιγμές, έντελης μεταμοφωμένος από μυστική άγαλλισα, ρώτησε μέ δίψα ωνά μάθη κι' δλας λεπτομέρειες.

Μά δια σανσέλμο τόν διέκοψε αιώστρος, λέγοντάς του:

—Ε!.. Ε!.. Μήν είσαι τόδος διδάκτορας, γεαρέ μου!.. "Η σειρά σου τώρα, νά μου έξηγη-

τες πρόκειται: Στής 24 Φεβρουαρίου θάρρη δόδι μια γυναίκα, νά μ' έπιστεκθή..

—Είσαι θέσιας;.. Θά τόλμηση;

—Βεβαίωτας.. Δέν τήν τρομάζουν ή έπισκεψεις τού κατέργου, αύτή τή γνατάκι.. Λοιπόν δι κρήτη, γιατί μου τό ύποσχέθηκε πρήτα!.. Τήν έπομένη λοιπόν, στής 25 Φεβρουαρίου δηλαδή, ή γυναίκα αύτή πρόκειται νά λάθη ένα εκατομμύριο φράγκα, γιατί νά τό παραδώσει στή κάτι πρόσωπα... "Έγει ιερή έργα θρησκεύοντας δάκρυστον έπιστρομα γι' αύτό..

—Λοιπόν;..

—Λοιπόν, πρέπει νά είμαι έλευθερος πειά έκεινη τήν ήμέρα, γιατί νά τήν παρακόλουθησω, νά τήν κατασκοτεύω σα!..

—Καί νά τήν κλέψη!.. διέκοψε δι ανασέλμο.

—Φυσικά!

—Τότε μή μέ έχειστος λοιπόν!.. Μωδ ύποσχέθηκες και έξερα πώς θά κρατήσης τήν ύπόσχεσί σου!.. Ποιά δύμας είνε αύτή ή γυναίκα;

—Ο Βενεδέττο έδιστασε.

—Τί σε μέλλει; είπε. "Ο, τι σ' ένδιψερε, στό είπα!..

—Καλά.. Δέν έπιμενω!.. Μήτως σκοτεύεις δραγε, νά μεταχειριστής και κανένα καλοσακονισμένο σπιλέττο;

—Ο Βενεδέττο άνατριχιασε.

(Άκολούθει)

Μαγεβαλήν Δαρβεγιών